

Dins d'un núvol

Núria Abelló

Recordo que era divendres. Plovia i havia tingut una setmana molt dura. Sols tenia ganes d'arribar a casa, posar música, llegir i evadir-me. No volia saber res del món exterior i per sort podria fer-ho. Perquè aquell cap de setmana les nenes se n'anaven amb l'Arnau, el meu ex. I jo —malgrat poder semblar una mala mare— per fi tindria un parell de dies lliures! Ho necessitava tant!

Ni tan sols vaig sopar; sols un cafè amb llet amb quatre galetes per no prendre'm la medicació en dejú. I després, amb tota la tranquil·litat del món vaig preparar-me un whisky amb gel, vaig posar-me música de Bach, vaig seure a la butaca i vaig agafar el llibre que estava llegint, *El metge*, de Noah Gordon, que em tenia enganxada des del principi per la seva trama, els seus paisatges i altres motius indestruïbles. Quina passió que es destil·lava a cada pàgina!

Després de mil i una peripècies el protagonista, en Rob J. Cole, anava travessant el desert en direcció a Isfahan, quan de sobte es va veure envoltat per una gran tempesta de sorra. I jo, sense saber com, també. I em vaig trobar fugint de qui sap què, dalt d'un camell, sense saber on anava, quan un núvol de pols em va arrossegar per terra i tot es va tornar tèrbol i fosc.

Em vaig despertar dins d'un camp de blat ple de roselles amb un vent de mil dimonis que no em deixava caminar. Llavors vaig veure un xiprer molt alt i un petit turó al costat i m'hi vaig atansar com vaig poder, cercant refugi. Desorientada. Els núvols semblaven estar de revolta, com abans d'un temporal i jo em trobava perduda enmig del no-res. Des del turó vaig divisar núvols i més núvols i més camps de blat i una barraca, però ni rastre del camell. On era? A l'altra banda em va semblar veure una masia llunyana. La xemeneia treia fum d'un gris lleuger, desdibuixat, com un senyal. I vaig decidir acostar-m'hi. Des de la finestra vaig veure una noia dormint en una butaca amb un llibre a la mà: *El metge*, de Noah Gordon.

—Quina casualitat! — vaig pensar.— El mateix llibre que estic llegint jo ara!

I el cap em va començar a rodar i rodar: Era jo? Com podia estar a dos llocs alhora?

Dins d'un núvol

Núria Abelló

I vaig començar a cridar: "Marta! Marta!". Però la noia no em feia cas. Em sentia atrapada dins d'un món que no era el meu, en un temps i un espai surrealista. Em sentia impotent. Desesperada. De sobte vaig veure un llamp i tot seguit vaig sentir un tro. Allí mateix. Esgarrifós! I vaig retornar a la realitat.

Des de la meva butaca mirava absorta el quadre que fa uns anys vaig comprar amb l'Arnau a París: Camp de blat amb xiprers, de Van Gogh. Un quadre que m'havia atrapat en el seu moment, preciós, però que ara em feia sentir presonera de qui sap què. I vaig decidir que l'endemà el donaria, sense més preàmbuls i sense demanar permís a ningú.

I tot seguit vaig agafar amb molta cura el llibre del metge que tenia a la falda i me'l vaig endur al llit amb molt d'amor. I vaig pensar que així, quan el meu oncòleg acabés la guàrdia, em trobaria llegint el llibre que em va regalar a la seva consulta la setmana passada mentre jo, dissimuladament, li donava una còpia de les claus de casa...

